

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 22/2025
12.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Весне Мاستиловић, Јасминке Обућина и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиоца Sparta security ДОО Београд, чији је пуномоћник Тихомир Огњановић, адвокат у ..., против туженог ЈП Електропривреда Србије Београд, чији је пуномоћник Сабахудин Тахировић, адвокат у ..., ради дуга, вредност предмета спора 5.626.051,20 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 6788/22 од 03.10.2024. године, у седници већа одржаној дана 12.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 6788/22 од 03.10.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 6788/22 од 03.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 1892/2022 од 08.06.2022. године, у ставу I изреке, решење о извршењу истог суда 2 Иив бр. 5802/21 од 01.12.2021. године укинута је у целини. У ставу II изреке делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 5.626.051,20 динара са законском затезном каматом. У ставу III изреке делимично је одбијен тужбени захтев да се тужени обавезе на исплату износа од 20.000,00 динара на име накнаде за кашњење у испуњењу новчане обавезе. Ставом IV изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка накнади износ од 216.811,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 6788/22 од 03.10.2024. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу II и IV изреке, а одбијен је и захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију, позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за одлучивање о ревизији на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 10/23), Врховни суд је нашао да у конкретном случају за то нису испуњени услови.

Предмет тужбеног захтева је потраживање тужиоца на име пружених услуга физичко-техничког обезбеђења објеката туженог ТЕ ТО Сремска Митровица и ТЕ ТО Зрењанин у периоду јули-септембар 2021. године, за које је тужилац фактурисао накнаду туженом, утуженим рачунима. Према чињеницама утврђеним у поступку пред првостепеним судом, тужилац и тужени били су у пословном односу по основу Уговора о пружању услуга физичко-техничког обезбеђења бр. 20600Е1201-72769/6-2021 од 25.05.2021. године, закљученом у поступку предвиђеном Законом о јавним набавкама, којим уговором се тужилац обавезао да туженом пружа услуге обезбеђења његових објеката. Чланом 29. наведеног уговора предвиђено је да је исти на снази до утрошка предвиђених новчаних средстава из члана 2. уговора. Уговор није био на снази у време пружања услуга за које се потражује накнада. На основу записника о извршеним услугама и евиденцијама радних сати који прати сваки појединачни рачун, утврђено је да су услуге у утуженом периоду заиста и пружене, што међу странкама није спорно.

Код овако утврђеног чињеничног стања судови закључују да постоји обавеза на страни туженог на исплату утуженог износа без обзира на чињеницу што је уговор истекао, с обзиром да је тужилац услугу пружио, а тужени исте прихватио. Стога, налазе да су испуњени услови за примену одредбе члана 210. и 214. Закона о облигационим односима, да се тужени обавезе да тужиоцу врати остварену корист у виду вредности извршених услуга.

Према таквој садржини тражене судске заштите и разлозима пресуђења, нема потребе за изузетном дозвољеношћу ревизије.

Евентуална погрешна примена материјалног права не може бити разлог за изузетну дозвољеност ревизије.

Наводима ревидента се указује на одлуку Врховног касационог суда Прев 1412/22 од 16.03.2023. године, али том одлуком се не доказује устаљена судска пракса у одлучивању о захтевима заснованим на битно сличном чињеничном основу. У описаној ситуацији нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, нити за новим тумачењем права, па ни потребе за уједначавањем судске праксе.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 10/23), одлучено је у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је поднео тужбу 29.11.2021. године. Вредност предмета спора је 5.626.051,20 динара, што је динарска противвредност износа од 47.848,14 еура.

Одредбом члана 485. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност побијаног дела правноснажне пресуде не прелази ревизијски цензус из члана 485. Закона о парничном поступку, ревизија је недозвољена, па је Врховни суд применом члана 413. Закона о парничном поступку одбацио ревизију, у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**